

kan undgå ulykker på arbejdspladsen i Danmark.

Jeg kommer selv fra en by, Ringsted, der har et af Europas allerstørste slagterier, Steff-Houlberg, og der sker desværre af og til en ulykke, selv om man har omfattende sikkerhedsforanstaltninger på virksomheden. Det har de, jeg har været ude af se virksomheden indtil flere gange, og som det tidligere har været nævnt i debatten, så er der meget med akkordarbejde, mange farlige knive osv., osv., osv. Vi kender det alle sammen, og vi har også somme tider set nogle skærbilleder af, hvordan de arbejder dér; det går bare lynhurtigt.

Og det er klart, at det i ny og næ kan afstedkomme en ulykke. Det er selvfølgelig utrolig kedeligt, men at tro, at vi ved at gennemføre de fleste dele af handlingsplanen er ude over den slags, er utopi, for det er vi ikke.

Vi er jo sådan set enige om, at vi i fællesskab skulle prøve at løse disse problemer, og derfor synes jeg, at vi helt skal glemme alle de usaglighed, der har været bragt frem, specielt fra fru Anne Baastrups side, og så holde nogle gode dages ferie oven på denne debat.

Fjerde næstformand (Kirsten Jacobsen):

Fru Jette Gottlieb får nu ordet for de 5 minutter, formanden snød for i den første del af ordfører-talen.

Jette Gottlieb (EL):

Det takker jeg meget for, og så har jeg jo chancen for at tage udgangspunkt i hr. Nødgaards meget raffinerede opstilling af problemet. Han sagde, at det, vi diskuterer i dag, er overskrifter – det kan selvfølgelig være rigtigt nok – og så siger han, at vi senere må gå ind og diskutere underrubrikkerne. Dét er faktisk lige præcis essensen af min indsats i denne debat i dag: Jeg vil gerne have ministerens underskrifter på de ting, der i praksis skal føre dette ud i livet. Så skelnen mellem overskrifter og underrubrikker synes jeg er helt fin; det var meget raffineret.

Nogle af de ting – ud over de ting, som jeg nåede at sige i den første halve del af ordførertalen – hvor jeg mener, man især skal sætte ind, er udbygningen af § 9-uddannelserne. De skal ikke bare generelt udbygges, for det er jo sandelig sådan, at der er en del områder, hvor der ikke er mulighed for ordentlige § 9-uddannelser. Jeg vil henvise til områder som undervisning, kontor og administration, hvor man ikke har mulighed for at få en uddannelse i sikkerhed og sundhed.

Det er en aftale, som er over 10 år gammel og forældet i forhold til de problemstillinger, som enhver kontoransat nu kan møde på sin arbejdsplads. Der er spørgsmål om ergonomi, der er spørgsmål om indeklima, og der er spørgsmål om stress og psykisk arbejdsmiljø, som jo altså har været meget forkæret i debatten fra den borgerlige side. Men vi mener, at ministeren skal bringe orden i den sag. Vi mener, det er vigtigt, at disse områder også kommer med ind i systemet. Og vi vil gerne høre, hvad ministeren specielt vil gøre for at rette op på det.

Så skal BST udbygges på langt flere områder, end det er tilfældet i dag. Det er ikke særlig hensigtsmæssigt, at farlige arbejdspladser – f.eks. hele det grønne område med gartnerier og landbrug samt sygehusområdet – ikke er blevet tilsluttet BST. Vi vil meget konkret foreslå, at ministeren arbejder på en tilslutning inden en nærmere fastsat tidsperiode.

Så er der hele spørgsmålet om arbejdspladsvurdering. Ministeren har i pressen været ude med en idé om, at arbejdspladsvurderinger simpelt hen skulle være løsningen på alle arbejdsmiljøproblemer. Vi synes, det er fint. Vi synes, at alle virksomheder skal udarbejde arbejdspladsvurderinger og vel at mærke skriftlige arbejdspladsvurderinger. Vi ved jo, at ministeren ikke er glad for det skriftlige, og vi ved også, at ministeren ikke mener, det er helt nødvendigt med alle de der underskrifter, men det er nødvendigt.

Vi mener også, at beredskabsplaner er nødvendige – specielt på de arbejdspladser, hvor unge er udsat for særlig risiko. Vi vil godt spørge ministeren konkret, hvorfor Arbejdstilsynet ikke giver påbud til de virksomheder, som ikke er kommet i gang med en risikovurdering. Det drejer sig primært om BST-pligtige virksomheder og i mange tilfælde om virksomheder med særlig farlige arbejdsprocesser. Hvorfor anlægger Arbejdstilsynet en forsigtig og blød linje, som så bliver misbrugt af arbejdsgiveren til skade for de ansatte, som lovgivningen jo reelt er sat i værk for at beskytte?

Arbejdsgivere har siden 1. januar 1993, jf. § 4, stk. 2, i bekendtgørelsen om arbejdets udførelse, skullet foretage sådan en vurdering i henhold til nærmere beskrevne forebyggelsesprincipper og sådan noget. Det er også sådan, at der er straf-sanktioner i forbindelse med paragraffen. Hvorfor sker der så ikke noget på det område? Når nu ikke ministeren har et konkret forslag, så kan